

„Mama, Gregec me že gleda, me že gleda in gotovo je vesel, ker sem vas ves dan ubogal. Glejte, kako mi pomežikuje! Glejte!“ In kazal je s prstkom na zahod, kjer je trepetala večernica.

Roza Kósova.

Opica.

Na konju sirastem sedi,
Pa gosli pod bradó drži,
Pa gode goslar prelepó,
Da godci v mestu ne takó;
Možic pa tolče, ropotá
Na lačen boben: tra-řa-ra.

Dve reni prime zdaj v roke,
Lepó rumeni sta obé,
Pa zbija ž njima, da zveni,
Da se ušes ti škoda zdi;
Možic pa vedno ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Zvoniti z zvončkom zdaj začne,
Da divje se konjiček vspne;
Otroci v tropah skupaj vró,
Na opico zijaje zró;
Možic pa svoj pot ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Klepetec v roke ji podá —
Še huje dece trop zijá —
In brž ko znamenje dobí,
S klepetcem kleplje in drobí;
Možic pa zbija, ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Pa svetlo sabljo zavihti
In se hudobno zareži;
Po zraku maha in grozi,
Da plašno deca v stran beži;
Možic pa divje ropotá:
Tirám, tirám, tirarara.

Zabliska se in zakadí,
In — puř! — iz puške zagrmí
Med dece trop — ojoj, ojoj,
To šala ni — to boj je, boj!
Možic pa glasno se smeji:
Tirám, tirám, tiramtíri!

Nerálov.

